

for ikke at gribe ind i ældre bestaaende Forhold og Kontraktbestemmelser er Forslaget stillet saaledes, at det ikke kan faae Indflydelse paa andet end det ene Tilfaelde at bestemme Afsløsningsprisen for Udelse af Kornvarer in natura; men jeg kan ikke forstaa, at dette skulde kunne vække Misforståelse hos dem, der faae betalt efter Kapitelstaxten; thi det vedrører ikke dem, der skulle have Arvefaste-Afgifter betalte eller skulle have nogen Løn. Jeg antager, at de, der have saadanne Kontrakter, have Ret til at faae deres Lønning efter Kapitelstaxt, og at ligeledes de, der skulle have Betaling for Arvefaste-Afgifter o. desl., have Ret til at faae deres Betaling efter den almindelige Kapitelstaxt, som den hidtil er sat, med mindre vi skulde komme til at forandre den almindelige Kapitelstaxt ved Lov, saa at den ansættes for mindre Distrikter; men jeg anser det for lige saa usandsynligt, at man kan føre en saadan Lov igennem, som at man kan føre denne Lov igennem. Derfor tror jeg, at det vilde være rettest, om man kunde komme overens om at faae et Forslag, som det af mig foreslaaede, ført igennem paa dette ene Omraade, navnlig da dette Forslag efter min og mange Andres Mening vilde føre til en mere reiskerdig Ordning overalt omkring i Landet. Man mener derved at komme begge Parter imøde; thi paa de Egne, hvor Kornet er i lavere Pris, vil Taxten rette sig derefter, og hvor den er højere, vil den rette sig derefter; det vil være gavnligt saavel for Tjendetagerne som for Tjendeyderne, der godt kunne betale højere Pris, hvor Kornet er højere i Pris, og paa de Steder, hvor Taxten vil blive lavere ogsaa efter Kapitelstaxt, forekommer det mig, at de, der bo langt borte, maa betale for Meget, naar de betale efter den almindelige Kapitelstaxt. Det er altsaa ikke Meningen, at dette Forslag skulde gribe ind i andre Forhold end Afsløsningen af Korntienden in natura. Det staar ogsaa tydelig og klart i Forslaget, at det kun angaar denne ene Afsløsnings. At det skulde være saa besværligt at faae disse Middelpriiser uddragne herredsevis, tror jeg ikke, navnlig naar det gjøres efter de Indberetninger, der gives, og hvorefter Kapitelstaxten sættes; meget besværligere tror jeg, at det Apparat vilde være, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mente ikke var noget stort Apparat. Jeg mener, at det er stort overfor saadanne Forhold. For det Første kan det være meget længe, før de Vedkommende komme overens; der kan gaa flere Maaned, og det er heller ikke givet, at de til Slutningen komme overens, saa at det skal afgjøres ved Kendelse. Jeg kan ikke forstaa Andet, end at de ærede Forslagsstillere i alt Fald indirekte erkjende, at Opmaalet er berettiget, naar deres Forslag vedtages. Hvad skulde ellers Godtgjørelsen være for, naar den ikke skulde være for at tage Hensyn til noget Saadant? Derfor tror jeg, at, om det end ikke

staar direkte deri, saa erkjende de dog indirekte, at der er nogen Grund til at give Erstatning for dette Opmaal, skjøndt der staar i deres Forslag, at det skal bortfalde. Derfor tror jeg, at mit Forslag er meget mere klart og tydeligt paa dette Punkt, at det er meget lettere at komme til Rette med, og at det ikke vil være ureiskerdigt til nogen af Siderne. Ervode jeg ikke det, vilde jeg sandelig ikke være kommen frem med mit Forslag. I hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Kineftad) udtalte, lagde han mest Vægt paa Opmaalet, og i saa Henseende vil jeg indrømme, at han forsvarede Tjendetagerens formenlige Ret med stor Varme; men alligevel kan jeg ikke føle mig overbevist ved hans Foredrag. At det skulde være urigtigt nu ved denne Lov at tage anden Bestemmelse, tror jeg ikke; thi om det virkelig skulde være en Bestemmelse, at der skulde ydes Opmaal, naar man erlagde Korn in natura, fordi det erlagte Korn, desom det skulde lægges op, jo kunde svinde Noget, saa tror jeg dog ikke, at der er Grund til at forde, naar vi skulle afløse 1 Rd. Byg, at give 1 eller 1½ Fjerdingkar til, foruden hvad Tønden er i sig selv. Det tror jeg, Alle ville indrømme, er en Uretskerdighed, thi naar det er de paa Egnen gangbare Priser, der betales, kunne virkelig Tjendetagerne ikke lide Tab ved Pengevederlaget. Det ærede Medlem mente vel, at, naar Betalingen skulde blive udsat for længe, kunde der ogsaa blive et Slags Rentetab, idet Vedkommende fik sine Penge tidligere, naar der leveredes Korn; men den Slags Ting tror jeg ikke, man saaledes i alle Enkeltheder kan tage i Betragtning. Det er jo ogsaa nu Tilfaeldet mange Steder, at Tjenden ikke betales, før efter at Kapitelstaxten er sat. Altsaa kan der vel ikke blive saa stor Forskjel. Om der ogsaa kan gaa en 14 Dages Tid hen, efter at Kapitelstaxten er sat, saa svarer det til den almindelige Tid, hvor alle Betalinger efter Kapitelstaxt gjerne ere forfaldne. Forresten kan jeg med Hensyn til det ærede Medlems Bemærkninger om Opmaal henholde mig fuldstændig til, hvad der blev udtalt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (S. Holm) og af det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Hviid). Da jeg forrige Gang havde Ordet, omtalte jeg ikke det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Chr. Jensen). Det gaar jo ud paa at sætte Hensigten med Betalingstiden til en Maaned i Stedet for, som jeg har foreslaaet, 14 Dage, efter at Kapitelstaxten er sat. Disse 14 Dage, som jeg har nævnt i mit Forslag, er jo Noget, man ogsaa har været enig om tidligere, og jeg har ogsaa troet, at det var en passende Tid, og har ikke turdet foreslaa, at man skulde gaa videre, saaledes at det atter blev nye 14 Dage, inden Pengene forfaldt til Betaling. Men jeg har naturligvis Intet imod det ærede Medlems For-